

Sygn. akt: I C 899/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Szymon Śniady

po rozpoznaniu 7 czerwca 2022 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. F.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda P. F. na rzecz pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwotę 3617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;
3. nakazuje pobrać od powoda P. F. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 480,24 (czteryście osiemdziesiąt złotych dwadzieścia cztery grosze) złotych tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;
4. zwraca powodowi P. F. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 273,27 (dwieście siedemdziesiąt trzy złote dwadzieścia siedem groszy) złotych tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki wpłaconej przez stronę.

Sygn. akt I C 899/20

UZASADNIENIE

P. F. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. (dalej również jako E. Hestia) kwoty 10100 zł złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 18 lipca 2019 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzi odszkodowania za szkodę powstałą w należącym do niego oraz K. J. pojeździe C. o numerze rejestracyjnym (...), która powstała wskutek przeniesienia się ognia z zaparkowanego obok pojazdu C. (...) stanowiącego źródło pożaru, którego właściciel zawarł umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

(pozew k. 4-6)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu, strona pozwana zakwestionowała swoją odpowiedzialność za szkodę wskazując, iż odpowiedzialność w niniejszym zdarzeniu winna opierać się na zasadzie winy, która nie została wykazana w niniejszej sprawie.

(odpowiedź na pozew k. 26-27)

Na marginesie należy wskazać, iż pełnomocnik powoda pismem z 8 kwietnia 2022 roku próbował rozszerzyć powództwo do żądania zasądzenia kwoty 14900 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 18 lipca 2019 roku do dnia zapłaty, jednakże z uwagi na rozpoznawanie sprawy w postępowaniu uproszczonym zmiana ta była niedopuszczalna i nie mogła wywołać skutku (art. 505⁴ § 1 zd. 1 k.p.c.).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Żona G. M. w czerwcu 2019 roku, po powrocie z pracy około godziny 19:30 zaparkowała samochód C. D. o numerze rejestracyjnym (...) w uliczce parkingowej obok budynku pod adresem ul. (...) w Ł.. Żona G. M. parkując pojazd nie planowała dalszego użytkowania pojazdu w tym dniu, gdyż osiągnęła swój cel podróży.

(zeznania świadka G. M. k. 42v znacznik czasowy 00:11:03-00:15:31)

G. C. DS3 o numerze rejestracyjnym (...) kupił jako nie wypadkowy, pojazd do momentu przedmiotowego zdarzenia nie miał żadnych usterek.

(zeznania świadka G. M. k. 42v znacznik czasowy 00:17:47-00:22:51)

K. J. wraz z P. F. po powrocie do domu na tym samym parkingu co żona G. M.. P. F. wraz z K. J. dostrzegli dym w okolicach miejsca parkingowego, na którym pozostawili pojazd oraz poczuli zapach palenia. P. F. wybiegł z domu zobaczyć co się dzieje i ujrzał spalony już, ale jednocześnie nadal palący się pojazd G. M.. Pojazd P. F. i K. J. zaparkowany był bezpośrednio obok niego i w momencie dotarcia na miejsce P. F. już się paliło – kociło się pod maską, nadpalone było lusterko, przednia szybka pękła, zaś opona już się spaliła. Pozostałe zaparkowane pojazdy w sąsiedztwie również się zapaliły.

(zeznania K. J. k. 42v-43 znacznik czasowy 00:25:16-00:34:38, przesłuchanie powoda k. 43-43v znacznik czasowy 00:36:15-00:48:54)

K. J. dokonało cesji wierzytelności przeciwko E. Hestii na rzecz P. F..

(zeznania K. J. k. 42v-43 znacznik czasowy 00:25:16-00:34:38, przesłuchanie powoda k. 43-43v znacznik czasowy 00:36:15-00:48:54)

E. Hestia ustaliła, iż przyczyną zdarzenia było wadliwe działanie zaparkowanego C. o numerze rejestracyjnym (...).

(decyzja k. 10)

Nie jest możliwe ustalenie przyczyny powstania pożaru pojazdu C. o numerze rejestracyjnym (...).

(opinia biegłego k. 48-59, uzupełniająca opinia k. 87-87v)

W wyniku zdarzenia C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uległ tzw. szkodzie całkowitej, gdyż koszty naprawy wynosiły 47026,59 zł. Pojazd uległ całkowitemu spaleni, co prawda niektóre elementy były nieuszkodzone ale z uwagi na zakres działania ognia nie nadawały się one już od odzysku. Jego wartość przed zdarzeniem wynosiła 21400 zł, zaś po zdarzeniu 6500 zł.

(opinia biegłego k. 48-59, uzupełniająca opinia k. 87-87v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy. Sąd uznał opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej za wiarygodną i profesjonalną, zaś zawarte w niej wnioski przyjmując za swoje w całości. Jednocześnie w toku sprawy żadna ze stron ostatecznie nie kwestionowała ustaleń biegłego oraz nie przedstawiła żadnego materiału dowodowego pozwalającego przyjąć odmienne ustalenia od tych poczynionych przez biegłego

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W analizowanej sprawie poza osią sporu pozostawał fakt, że pojazd C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uległ szkodzie całkowitej wskutek zapłonu zaparkowanego obok pojazdu C. o numerze rejestracyjnym (...), który był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania toteż powód był legitymowany czynnie do dochodzenia przedmiotowego roszczenia zarówno jako bezpośrednio poszkodowany, jak i nabywca wierzytelności od drugiego współwłaściciela uszkodzonego pojazdu K. J..

Podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i art. 415 k.c.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do treści § 4 cyt. przepisu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie zaś z ust. 2 pkt 3 cytowanego przepisu Za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu mechanicznego uważa się również szkodę powstałą podczas i w związku z zatrzymaniem lub postojem pojazdu mechanicznego. Należy jednak już w tym miejscu podkreślić, iż przepis ten nie oznacza, że pojazd znajduje się w ruchu w rozumieniu art. 436 i 435 k.c., a jedynie, iż towarzystwo ubezpieczeń ubezpieczające sprawcę szkody w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odpowiada również za szkody powstałe wskutek postoju ubezpieczonego pojazdu (por. Komentarz do art. 34 D. Maśniak [w:] J. Nawracała, D. Maśniak, Komentarz do niektórych przepisów ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych [w:] Kontrakty na rynku ubezpieczeń. Komentarz do przepisów i warunków ubezpieczenia, Warszawa 2020, art. 34.). Oznacza to, że co do zasady pozwane towarzystwo ubezpieczeń odpowiada za szkodę – jednak jedynie w takim zakresie i na takiej samej zasadzie jak odpowiada jej sprawca - posiadacz pojazdu (art. 822 § 1 k.c.).

Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c., przewidującego odpowiedzialność na zasadzie ryzyka w przypadku ruchu pojazdu. W odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Analogicznie do szkody wyrządzonej ruchem przedsiębiorstwa przesłanką odpowiedzialności na podstawie art. 436 k.c. jest to, aby szkoda została wyrządzona ruchem mechanicznego środka poruszanego za pomocą sił przyrody, ujmowanego w judykaturze jako „ruch pojazdu”. W orzecznictwie oraz doktrynie za utrwalone należy uznać takie rozumienie pojęcia ruchu, które nie ogranicza się jedynie do poruszania się pojazdu po drodze, a obejmuje cały proces od chwili uruchomienia silnika pojazdu, aż do ukończenia jazdy w następstwie osiągnięcia miejsca przeznaczenia lub wskutek planowanej przerwy w podróży (por. SN w wyroku z 7 kwietnia 2005 roku, sygn. akt II CK 572/04 i w wyroku z 11 kwietnia 2003 roku, sygn. akt III CKN 1522/00). Za ruch pojazdu można uznać również postój pojazdu, jednak

jedynie przed kontynuacją podróży (por. Wyrok SA w Łodzi I ACa 639/13), jednak nie w wypadku postoju pojazdu z uwagi na osiągnięcie celu podróży.

W niniejszej sprawie należy dojść do wniosku, iż oba pojazdy nie znajdowały się w ruchu. Były one zaparkowane w pobliżu miejsca zamieszkania ich właścicieli wobec dotarcia do celów podróży. W obu pojazdach był wyłączony silnik, zaś ich użytkownicy przebywali poza pojazdami w swoich domach. Z uwagi na powyższe posiadacz pojazdu C. o numerze rejestracyjnym (...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe wskutek jego zapalenia się podczas postoju pojazdu na zasadzie ryzyka w oparciu o art. 435 i 436 k.c., zaś na zasadzie winy zgodnie z art. 415 k.c. Wobec treści art. 822 k.c. również na zasadzie winy odpowiada zatem pozwane towarzystwo ubezpieczeń.

Z uwagi na powyższe dla wykazania zasadności powództwa strona powodowa musiała wykazać winę ubezpieczonego posiadacza pojazdu w powstaniu szkody we własnym mieniu – pojeździe C. o nr rej. (...), co jednak nie nastąpiło. Przeprowadzona opinia biegłego nie doprowadziła do ustalenia przyczyn zaistniałego pożaru. Z uwagi na powyższe nie sposób przypisać sprawcy szkody jakiegokolwiek winy w powstaniu szkody. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego przed feralnym zdarzeniem samochód sprawcy nie miał żadnych awarii, ani usterek – w tym w zakresie instalacji elektrycznej.

Stosownie do treści art 6 k.c. i art. 232 k.p.c. to strona powołująca się na daną okoliczność obarczona jest ciężarem jej udowodnienia i zaprezentowania sądowi materiału dowodowego dla wykazania stawianej przez siebie tezy. W toku niniejszej sprawy nie został natomiast zgromadzony żaden materiał dowodowy pozwalający na ustalenie odpowiedzialności za szkodę sprawcy, a co za tym idzie jego ubezpieczyciela. Z tych względów Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu w pkt 2 sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik procesu. Pozwana wygrała postępowanie w całości i z tego tytułu Sąd zasądził od powoda na jej rzecz poniesione przez nią koszty w łącznej kwocie 3617 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Na powyższą 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego udzielonego przez radcę prawnego (§ 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Sąd na podstawie art. 113 u.k.s.c. nakazał zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu pobrać od powoda kwotę 480,24 zł tytułem tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa wydatków na opinię biegłego.

Sąd na podstawie art. 84 w zw. z art. 80 u.k.s.c. zwrócił powodowi kwotę 273,27 złotych, tytułem niewykorzystanej zaliczki wpłaconej przez stronę.